

เทศบัญญัติเทศบาลตำบลดงเจน
เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์
พ.ศ.๒๕๖๖

ของ
เทศบาลตำบลดงเจน
อำเภอภูกามยาว จังหวัดพะเยา

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบเทศบัญญัติเทศบาลตำบลดงเจน
เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์
พ.ศ. ๒๕๖๖

หลักการ

ให้มีเทศบัญญัติว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์

เหตุผล

ปัจจุบัน เทศบาลตำบลดงเจน เริ่มกลายสภาพเป็นสังคมเมือง และประชาชนบางส่วนทำการ
ปศุสัตว์ในพื้นที่ ประกอบกับมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕ ได้ให้อำนาจแก่
ราชการส่วนท้องถิ่นออกข้อบัญญัติท้องถิ่นในการกำหนดให้ส่วนหนึ่งส่วนใดของพื้นที่หรือทั้งหมดของพื้นที่
ในเขตอำนาจ เป็นเขตควบคุมการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ ทั้งนี้ เพื่อให้การเลี้ยงสัตว์ของประชาชนเป็นไปตาม
สุขลักษณะ และป้องกันการเกิดโรคระบาดจากสัตว์ในพื้นที่ จึงจำเป็นต้องตราเทศบัญญัตินี้ขึ้น

เทศบัญญัติเทศบาลตำบลงเจน
เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์
พ.ศ. ๒๕๖๖

.....
โดยที่เป็นการสมควรให้มีเทศบัญญัติเทศบาลตำบลงเจน ว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยง
หรือปล่อยสัตว์

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๐ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖
และที่แก้ไขเพิ่มเติม ประกอบมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม
เทศบาลตำบลงเจน โดยความเห็นชอบจากสภาเทศบาลตำบลงเจน และผู้ว่าราชการจังหวัดพะเยา จึงตรา
เทศบัญญัติไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ เทศบัญญัตินี้เรียกว่า “เทศบัญญัติเทศบาลตำบลงเจน เรื่อง การควบคุมการเลี้ยง
หรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๖”

ข้อ ๒ เทศบัญญัตินี้ ให้ใช้บังคับในเขตเทศบาลตำบลงเจน ตั้งแต่เมื่อได้ประกาศไว้
โดยเปิดเผยที่สำนักงานเทศบาลตำบลงเจน แล้วเจ็ดวัน

ข้อ ๓ บรรดาเทศบัญญัติ ประกาศหรือคำสั่งอื่นใดในส่วนที่ได้ตราไว้แล้ว ในเทศบัญญัตินี้
หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับเทศบัญญัตินี้ ให้ใช้เทศบัญญัตินี้แทน

ข้อ ๔ ในเทศบัญญัตินี้

“การเลี้ยงสัตว์” หมายความว่า การเลี้ยงสัตว์ในสถานที่เลี้ยงสัตว์

“การปล่อยสัตว์” หมายความว่า การเลี้ยงสัตว์ลักษณะที่มีการปล่อยให้อยู่นอกสถานที่
เลี้ยงสัตว์ รวมทั้งการสละการครอบครองสัตว์

“สถานที่เลี้ยงสัตว์” หมายความว่า คอกสัตว์ กรงสัตว์ ที่ขังสัตว์ หรือสถานที่ ในลักษณะอื่น
ที่ใช้ในการควบคุมสัตว์ที่เลี้ยง

“เจ้าของสัตว์” หมายความว่า ผู้ที่เป็นเจ้าของสัตว์และหมายความรวมถึงผู้ครอบครองสัตว์
ด้วย

“ที่หรือทางสาธารณะ” หมายถึง สถานที่หรือทาง ซึ่งมีใช่เป็นของเอกชนและประชาชน
สามารถใช้ประโยชน์หรือสัญจรได้

“ราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า เทศบาลตำบลงเจน

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายถึง นายกเทศมนตรีตำบลงเจน

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายถึง เจ้าพนักงานซึ่งได้รับการแต่งตั้งจาก รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงสาธารณสุขให้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕

“ผู้ได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายถึง ข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่น
ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้ปฏิบัติตามเทศบัญญัติ เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์
หรือตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕ เฉพาะในเขตอำนาจของเทศบาลตำบลงเจน

ข้อ ๕ ให้นายกเทศมนตรีตำบลงเจน เป็นผู้รักษาการตามเทศบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจ
ออกประกาศ หรือคำสั่ง เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามเทศบัญญัตินี้

ข้อ ๖ ห้ามมิให้มีการเลี้ยงสัตว์ชนิดหรือประเภทเหล่านี้ในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลงเจน โดยเด็ดขาด ได้แก่

- (๑) งูมีพิษทุกชนิด
- (๒) จระเข้
- (๓) สัตว์มีพิษร้ายทุกชนิด
- (๔) สัตว์ดุร้ายต่างๆ
- (๕) สัตว์ต้องห้ามตามกฎหมายอื่นๆ

ข้อ ๗ ให้การเลี้ยงสัตว์ชนิดหรือประเภทเหล่านี้ ในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลงเจน ต้องมีการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อย ได้แก่

- (๑) ช้าง
- (๒) ม้า
- (๓) ลา
- (๔) พ้อ
- (๕) โค
- (๖) กระบือ
- (๗) แพะ
- (๘) แกะ
- (๙) สุกร
- (๑๐) ห่าน
- (๑๑) เป็ด
- (๑๒) ไก่
- (๑๓) นก

ข้อ ๘ เพื่อประโยชน์ในการรักษาสภาพความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนในท้องถิ่น หรือเพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์ ให้พื้นที่ในเขตพื้นที่ของเทศบาลตำบลงเจน เป็นเขตควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ และกำหนดให้พื้นที่ต่อไปนี้เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์โดยเด็ดขาด

- (๑) พื้นที่ผังเมืองประกาศเป็นเขตพาณิชย์กรรม และเขตประชากรหนาแน่น
- (๒) พื้นที่ผังเมืองประกาศเป็นประเภทอนุรักษ์เพื่อส่งเสริมเอกลักษณ์ศิลปวัฒนธรรม
- (๓) สถานที่ท่องเที่ยว
- (๔) ศาสนสถาน สถานที่ราชการ
- (๕) ที่หรือทางสาธารณะ

ข้อ ๙ ห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ ตามข้อ ๗ (๑) (๒) (๓) (๔) (๕) (๖) (๗) (๘) และ (๙) ในเขตชุมชนโดยเด็ดขาด และให้เลี้ยงห่างจากที่ชุมชนในระยะที่ไม่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพและไม่ก่อให้เกิดเหตุรำคาญต่อชุมชน โดยต้องมีระยะห่างจากสถานที่ดังกล่าวและแหล่งน้ำสาธารณะ ในระยะดังต่อไปนี้

(๑) การเลี้ยงสัตว์น้อยกว่า ๑๐ ตัว ต้องมีระยะห่างในระยะ ที่ไม่ก่อให้เกิดความรำคาญต่อชุมชนใกล้เคียง

(๒) การเลี้ยงสัตว์ ตั้งแต่ ๑๐ - ๒๕ ตัว ต้องมีระยะห่างไม่น้อยกว่า ๒๕๐ เมตร

(๓) การเลี้ยงสัตว์ ตั้งแต่ ๒๕ - ๕๐ ตัว ต้องมี ระยะห่างไม่น้อยกว่า ๕๐๐ เมตร

(๔) การเลี้ยงสัตว์ ตั้งแต่ ๕๐ - ๙๙ ตัว ต้องมีระยะห่างไม่น้อยกว่า ๑ กิโลเมตร

(๕) การเลี้ยงสัตว์ ตั้งแต่ ๑๐๐ ตัวขึ้นไป ต้องมีระยะห่างไม่น้อยกว่า ๒ กิโลเมตร

ข้อ ๑๐ ห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ ตามข้อ ๗ (๑๐) (๑๑) (๑๒) และ (๑๓) ในเขตชุมชนตามกำหนด ดังนี้

(๑) การเลี้ยงไก่ จำนวนเกิน ๑๐๐ ตัว

(๒) การเลี้ยงเป็ด จำนวนเกิน ๑๐๐ ตัว

(๓) การเลี้ยงห่าน จำนวนเกิน ๕๐ ตัว

(๔) การเลี้ยงนก จำนวนเกิน ๒๕ ตัว

ข้อ ๑๑ กรณีการเลี้ยงสัตว์ ตามข้อ ๗ (๑๐) (๑๑) (๑๒) และ (๑๓) ซึ่งดำเนินการในลักษณะของฟาร์มเลี้ยงสัตว์ หรือเลี้ยงสัตว์เป็นจำนวนมาก ต้องปฏิบัติตามมาตรการเพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคหรือเหตุรำคาญอันเกิดจากการเลี้ยงสัตว์ ดังนี้

๑. สถานที่ตั้ง

๑.๑. ต้องตั้งอยู่ในสถานที่ที่ไม่ก่อเหตุรำคาญให้กับผู้อาศัยอยู่ใกล้เคียง

๑.๒. ต้องมีบริเวณเลี้ยงสัตว์ ซึ่งกันเป็นสัดส่วนและให้อยู่ห่างเขตที่ดินสาธารณะ ทางน้ำสาธารณะหรือที่ดินต่างเจ้าของ และมีที่ว่างอันปราศจากหลังคาหรือสิ่งใดปกคลุมโดยรอบ บริเวณเลี้ยงสัตว์นั้นไม่น้อยกว่า ๒๐ เมตรทุกด้าน เว้นแต่ด้านที่มีแนวเขตที่ดินติดต่อกับที่ดินของผู้เลี้ยงสัตว์ประเภทเดียวกัน

๒. อาคารและส่วนประกอบ

๒.๑. อาคารต้องเป็นอาคารเอกเทศและมั่นคงแข็งแรงมีลักษณะเหมาะสมแก่การเลี้ยงสัตว์ประเภทนั้นๆ ไม่มีการพักอาศัยหรือประกอบกิจการอื่นใด

๒.๒. พื้นต้องเป็นพื้นแน่น ทำความสะอาดง่าย ไม่เฉอะแฉะ เว้นแต่การเลี้ยงสุกรพื้นจะต้องเป็นคอนกรีตและมีความลาดเอียงเพื่อให้น้ำและสิ่งปฏิกูลไหลลงทางระบายน้ำได้โดยสะดวก

๒.๓. หลังคาต้องมีความสูงจากพื้นมากพอสมควรและมีช่องทางให้แสงสว่างหรือแสงแดดส่องภายในอาคารอย่างทั่วถึง

๒.๔. คอกต้องมีการกั้นคอกเป็นสัดส่วนเหมาะสมกับจำนวนสัตว์ไม่ให้สัตว์อยู่กันอย่างแออัด

๒.๕. การระบายอากาศต้องจัดให้มีการระบายอากาศถ่ายเทให้เพียงพอ

๓. การสุขาภิบาลทั่วไป

๓.๑ การระบายน้ำ

(๑) รางระบายน้ำ ต้องจัดให้มีรางระบายน้ำโดยรอบตัวอาคาร ให้มีความลาดเอียงเพียงพอให้น้ำไหลได้สะดวก

(๒) น้ำทิ้งต้องมีการบำบัดก่อนระบายลงสู่ทางระบายน้ำแหล่งน้ำสาธารณะหรือในที่

เอกชน

๓.๒ การกำจัดมูลสัตว์ ต้องเก็บกวาดมูลสัตว์เป็นประจำทุกวัน ต้องจัดให้มีที่กักเก็บ
มูลสัตว์โดยเฉพาะ ไม่ให้ส่งกลิ่นเหม็นอันเป็นเหตุรำคาญ และต้องไม่เป็นแหล่งเพาะพันธุ์แมลงหรือสัตว์นำโรค

๓.๓ ถ้ามีการสูมไฟไล่แมลงให้สัตว์ ต้องไม่ให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อาศัย
ใกล้เคียง

๓.๔ ต้องป้องกันเสียงรบกวนของสัตว์ไม่ให้เป็นเหตุรำคาญแก่ผู้อาศัยใกล้เคียง

๓.๕ การเลี้ยงสัตว์ที่มีขน ตัวอาคารต้องสามารถป้องกันขนไม่ให้ปลิวฟุ้งกระจาย
ออกไปนอกสถานที่

๓.๖ ต้องควบคุมดูแลไม่ให้สัตว์ออกไปทำความเสียหายแก่ทรัพย์สินหรือทำความ
เดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อยู่ใกล้เคียง

๓.๗ ต้องรักษาความสะอาดที่เลี้ยงสัตว์ให้สะอาดเสมอ

๓.๘ การกำจัดซากสัตว์ให้ใช้วิธีการเผาหรือฝังเพื่อป้องกันการเป็นแหล่งเพาะพันธุ์
ของแมลงและสัตว์นำโรคและการก่อเหตุรำคาญจากกลิ่นเหม็น

ข้อ ๑๒ เจ้าของสัตว์จะต้องควบคุมดูแลสัตว์ และสถานที่เลี้ยงสัตว์ของตนมิให้ก่อเหตุรำคาญ
แก่ผู้อื่น

ข้อ ๑๓ ในกรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือผู้ได้รับการแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น
หรือเจ้าพนักงานสาธารณสุข พบสัตว์ในที่หรือทางสาธารณะ ซึ่งอยู่ภายในเขตเทศบาลตำบลดงเจน
หรือเขตควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ โดยไม่ปรากฏเจ้าของ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ได้รับมอบหมาย
จากเจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือเจ้าพนักงานสาธารณสุข มีอำนาจจับสัตว์และนำสัตว์ไปกักไว้ในที่สำหรับสัตว์
ที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นจัดไว้ เป็นเวลาอย่างน้อยสามสิบวัน หรือกรณีสัตว์นั้นอาจเป็นอันตรายต่อประชาชน
ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น มีอำนาจทำลายหรือจัดการตามที่เห็นสมควร

ในระหว่างการจับสัตว์ หากสัตว์วิ่งหนีเกิดอุบัติเหตุอื่นใดทำให้สัตว์บาดเจ็บ หากเป็นเหตุที่
โดยพฤติการณ์ต้องเกิดขึ้น ทางเทศบาลตำบลดงเจนจะไม่รับผิดชอบต่อความเสียหายใดๆ ที่เกิดขึ้น

ข้อ ๑๔ เมื่อได้จับสัตว์มากักไว้ตามความในข้อ ๑๓ เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะปิดประกาศแจ้ง
ให้เจ้าของทราบและให้มารับสัตว์คืนไปภายใน ๓๐ วัน นับตั้งแต่วันที่ได้จับสัตว์มากักไว้ โดยประกาศไว้
ที่สำนักงานเทศบาลตำบลดงเจนหรือที่เปิดเผย เมื่อพ้นกำหนด ๓๐ วันแล้ว หากไม่มีผู้ใดมาแสดงตัว
เป็นเจ้าของสัตว์ให้สัตว์นั้นตกเป็นของเทศบาลตำบลดงเจน

ข้อ ๑๕ กรณีที่กักสัตว์ไว้อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่สัตว์นั้นหรือสัตว์อื่น หรือต้องเสียค่าใช้จ่าย
เกินสมควร เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะจัดการขายหรือจำหน่าย ก่อนถึงกำหนด ๓๐ วันก็ได้ เงินที่ได้
จากการขายเมื่อได้หักค่าใช้จ่ายและค่าเลี้ยงดูสัตว์แล้ว ให้เก็บรักษาเงินนั้นไว้แทนตัวสัตว์

กรณีสัตว์นั้นตาย หรือเจ็บป่วยหรือไม่สมควรจำหน่ายต่อไป หรือเป็นโรคติดต่อที่อาจเป็น
อันตรายแก่สัตว์อื่น ๆ หรือเมื่อสัตว์แพทย์ได้ตรวจสอบและให้ความเห็นเป็นลายลักษณ์อักษรแล้ว
เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจทำลายได้

ในกรณีมิได้มีการขายหรือจำหน่ายตามวรรคหนึ่ง และเจ้าของสัตว์มาขอรับสัตว์คืนภายในกำหนด ตามข้อ ๑๔ เจ้าของสัตว์ต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการเลี้ยงดูสัตว์ ให้แก่เทศบาลตำบลลงเงินตามจำนวนที่จ่ายจริงด้วย

ข้อ ๑๖ หลังจากที่เทศบัญญัตินี้มีผลบังคับใช้ ผู้ใดมีความประสงค์จะเลี้ยงสัตว์ตามข้อ ๑๑ ต้องได้รับความยินยอมจากการประชุมประชาคมหมู่บ้าน และได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ข้อ ๑๗ หากเจ้าของสัตว์ปฏิบัติไม่ถูกต้อง ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕ กฎกระทรวง หรือประกาศที่ออกตามความในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕ หรือเทศบัญญัตินี้ หรือคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้เจ้าของสัตว์แก้ไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้องได้ และถ้าเจ้าของสัตว์ไม่แก้ไขหรือถ้าการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์นั้นจะก่อให้เกิดหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่น จะสั่งให้ผู้นั้นหยุดเลี้ยงสัตว์ทันทีเป็นการชั่วคราว จนกว่าจะเป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าปราศจากอันตรายแล้วก็ได้

คำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง ให้กำหนดระยะเวลาที่จะต้องปฏิบัติตามคำสั่งไว้ตามสมควร แต่ต้องไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน เว้นแต่เป็นกรณีมีคำสั่งให้หยุดดำเนินการทันที

ข้อ ๑๘ กรณีการเลี้ยงสัตว์ในสถานที่ของเอกชนหรือทางสาธารณะ ก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญต่อผู้อื่น ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น มีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของสัตว์หรือผู้ครอบครองสถานที่เลี้ยงสัตว์ระงับเหตุรำคาญภายในเวลาอันควร และถ้าเห็นสมควรจะให้กระทำโดยวิธีใดเพื่อระงับเหตุรำคาญนั้น หรือสมควรกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นอีกในอนาคตให้ระงับไว้ในคำสั่งนั้น

ข้อ ๑๙ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามเทศบัญญัตินี้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น ผู้ที่ได้รับมอบหมายจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น และเจ้าพนักงานสาธารณสุข มีอำนาจดังต่อไปนี้

(๑) มีหนังสือเรียกบุคคลใด ๆ มาให้ถ้อยคำหรือแจ้งข้อเท็จจริง หรือทำคำชี้แจงเป็นหนังสือหรือให้ส่งเอกสารหลักฐานใดเพื่อตรวจสอบ หรือเพื่อประกอบการพิจารณา

(๒) เข้าไปในสถานที่ใด ๆ ในระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นและพระอาทิตย์ตก หรือในเวลาทำการเพื่อตรวจสอบ หรือควบคุมเพื่อให้เป็นไปตามเทศบัญญัตินี้ ให้มีอำนาจสอบถามข้อเท็จจริงหรือเรียกหนังสือหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องจากเจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้น

(๓) ยึดหรืออายัดสิ่งของใด ๆ ที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของประชาชนเพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดีหรือเพื่อนำไปทำลายในกรณีจำเป็น

(๔) เก็บหรือนำสินค้าหรือสิ่งของใด ๆ ที่สงสัยว่าไม่ถูกสุขลักษณะ หรืออาจก่อให้เกิดเหตุรำคาญจากอาคารหรือสถานที่ใด ๆ เป็นปริมาณพอสมควร เพื่อเป็นตัวอย่างในการตรวจสอบตามความจำเป็นได้โดยไม่ต้องใช้ราคา

ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจแต่งตั้งข้าราชการ พนักงานส่วนท้องถิ่น เพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง ในเขตอำนาจของเทศบาลตำบลลงเงิน ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือทุกเรื่องก็ได้

ข้อ ๒๐ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามหรือฝ่าฝืนเทศบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาทหรือเป็นไปตามบทกำหนดโทษแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕

-๖-

ข้อ ๒๑ กรณีที่มีได้กำหนดไว้ตามเทศบัญญัตินี้ ให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม และให้รวมถึง กฎ ระเบียบ คำสั่ง ที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวด้วย

ประกาศ ณ วันที่ ๙ เดือน มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๖

(ลงชื่อ)

(นายวุฒิชัย รูปศิริ)

นายกเทศมนตรีตำบลตองเจด

เห็นชอบ

(บำรุง คำไว)

นายอำเภอภูพานยาว ปฏิบัติราชการแทน

ผู้ว่าราชการจังหวัดพะเยา

ว่าที่ร้อยโท